

Izvirna jezikovna različica te strani [it](#) je bila pred kratkim spremenjena. To jezikovno različico trenutno prevajajo naši prevajalci.

[angleščina](#)

Opozarjamo, da so že na voljo naslednje jezikovne različice: [en](#).

Swipe to change

Izvrševanje sodnih odločb

Italija

1 Kaj pomeni izvršitev v civilnih in gospodarskih zadevah?

Izvršba je prisilna izvršitev sodnih odločb in drugih izvršilnih naslovov (dolžniških instrumentov, javnih listin (*atti pubblici*) in overjenih zasebnih listin za določene storitve). V tej fazi, ki je še vedno predmet sodnega postopka, lahko posredujejo organi javnega reda, če dolžnik svojih obveznosti ne izpolni prostovoljno.

2 Kateri organ ali organi so pristojni za izvršbo?

Za izvršbo so pristojna redna sodišča. Pri njih je treba vložiti tudi predlog za zavrnitev izvršbe iz člena 47(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 (Uredba Bruselj I) (prenovitev).

3 Kateri so pogoji za izdajo izvršilnega naslova?

Izvršilni naslov je nujen in zadostni pogoj za začetek izvršbe. Izvršilni naslovi so v zakonodaji običajno določeni s členom 474 zakonika o civilnem postopku, obstajata pa dve vrsti izvršilnih naslovov: sodni in izvensodni. Sodni izvršilni naslovi vključujejo sodbe, akte in odločbe, ki jih izda sodišče med sodnim postopkom ali ob koncu sodnega postopka. Izvensodni izvršilni naslovi vključujejo dolžniške instrumente, javne listine in overjene zasebne listine, ki jih stranke sestavijo samostojno.

3.1 Postopek

Izvršba se začne, ko sta dolžniku vročena izvršilni naslov, ki mora biti izvršljiva kopija v skladu s členom 475 zakonika o civilnem postopku, ter sklep o izvršbi (*precetto*), v katerem je dolžnik pozvan, naj v roku najmanj desetih dni izpolni obveznost, in opozorjen, da bo v primeru neizpolnitve obveznosti izvedena izvršba v skladu s členom 480 zakonika o civilnem postopku. V tretjem odstavku člena 480 je določeno, da mora upnik v sklepu o izvršbi izbrati naslov za vročanje v občini, kjer ima sedež sodišče, ki je pristojno za izvršbo. Če naslov za vročanje ni izbran, se pritožbe zoper sklep o izvršbi vložijo pri sodišču v kraju, v katerem je bil sklep vročen, obvestila pa se upniku vročajo v sodnem tajništvu istega sodišča. Ko so te formalnosti izpolnjene, lahko sodni izvršitelj, ki mora najprej predložiti zgoraj navedene potrebne dokumente, začne izvršilni postopek z rubežem. Rubež je treba izvesti v 90 dneh od datuma vročitve sklepa o izvršbi, vendar ne pred iztekom roka, navedenega v tem sklepu. V nasprotnem primeru sklep o izvršbi preneha veljati (člen 481). V tej fazi postopka je potrebno pravno zastopanje.

Rubež je neveljaven, če se v 45 dneh od njegovega dokončanja ne zahteva prenos ali prodaja premoženja.

Namen izvršbe je s pomočjo organov javnega reda zagotoviti prisilno izvršitev neizpolnjenih obveznosti. Uporabi se lahko za finančne dolgove in obveznosti izročitve premoženja ali izpraznitve nepremičnega premoženja ter „nezamenljive“ pozitivne obveznosti.

3.2 Glavni pogoji

Nujni in zadostni pogoj za začetek izvršbe je izvršilni naslov, ki vsebuje pravico, ki je „nesporna, fiksna in zapadla“ (*certo, liquido ed esigibile*) (člen 474).

Stopnja „nespornosti“ se razlikuje glede na pravni naslov: sodba sodišča prve stopnje (začasno izvršljiva) ima očitno višjo stopnjo nespornosti kot dolžniški instrument ali pravni posli, vpisani v javne listine ali overjene zasebne listine.

4 Cilj in narava izvršilnih ukrepov

Izvršilno sodišče med postopkom izda različne vrste ukrepov, običajno odredbe (*ordinanze*). Ti segajo od ukrepov, ki so potrebni za določitev pravil za pravilno izvedbo postopka, do ukrepov, s katerimi je dodeljena korist, npr. odlok (*decreto*), s katerim je zarubljeno premoženje preneseno na osebo, ki ga je kupila na dražbi ali je predložila najvišjo ponudbo.

4.1 Katere vrste premoženja so lahko predmet izvršbe?

Predmet razlastitve so lahko: (a) premoženje; (b) nepremično premoženje; (c) dolžnikove terjatve in premoženje, ki ga ima dolžnik pri tretjih osebah; (d) delnice v družbah.

Izvršijo se lahko tudi obveznosti izročitve premoženja in izpraznitve nepremičnega premoženja ter zamenljive pozitivne in negativne obveznosti.

4.2 Kakšni so učinki izvršilnih ukrepov?

Izvršba za denarni znesek, ki se začne z rubežem, pomeni, da dolžnik, pri katerem je bil izvršen sklep o izvršbi, ne more več razpolagati z zarubljenim denarjem. Vsa dejanja razpolaganja s tem denarjem so torej neveljavna ter jih ni mogoče uporabiti za preprečitev izvršbe.

4.3 Kakšna je veljavnost takih ukrepov?

Ukrepi so izvršilni ukrepi za poravnavo vloženi terjatev in jih torej ni mogoče uporabiti kot dokaze za preiskave.

5 Ali se je zoper sklep o ukrepu mogoče pritožiti?

Pravni sistem dopušča pritožbo dolžnika (in/ali tretjih oseb, v zvezi s katerimi se izvaja izvršba) zoper akte in sodbe, ki se nanašajo na izvršilne postopke. Obstajata dve vrsti pritožb:

– pritožba zoper izvršbo (*opposizione all'esecuzione*) (člena 615 in 616 zakonika o civilnem postopku), s katero se izpodbija pravica do izvedbe izvršbe (ali obstoj upnikove pravice do izvedbe izvršbe);

– pritožba zoper izvršljive akte (*opposizione agli atti esecutivi*) (člena 617 in 618 zakonika o civilnem postopku), s katero se akti izpodbijajo zaradi postopkovnih napak (tj. izpodbija se zakonitost dokumentov v izvršilnem postopku).

Pritožbe zoper izvršbo ali izvršljive akte, vložene pred začetkom izvršbe, so opredeljene kot pritožbe zoper sklep o izvršbi (*precetto*), ker so posledica dokumenta, s katerim je bila napovedana izvršba: pritožba zoper sklep o izvršbi se v skladu s splošnimi določbami zakonika vložijo pri sodišču, ki je pristojno za zadevo ali znesek in območje.

Če se je izvršba že začela ali je bil sklep o rubežu že vročen, se pritožba zoper izvršbo ali izvršljive akte vložijo s posebno pritožbo pri izvršilnem sodišču.

Tretje osebe, ki zatrjujejo, da imajo stvarne pravice na zarubljenem premoženju, se lahko pritožijo pri izvršilnem sodišču, dokler premoženje ni prodano ali preneseno.

Pravne določbe, s katerimi je urejeno to področje, so člani 615, 616, 617, 618 in 619 zakonika o civilnem postopku.

6 Ali obstajajo kakršne koli omejitve izvršbe, zlasti v zvezi z zaščito dolžnika ali roki?

Poleg predmetov, ki so s posebnimi pravnimi določbami opredeljeni kot nezarubljivi, se ne sme zarubiti naslednje:

(1) sakralni predmeti in predmeti, ki se uporabljajo pri verskih praksah;

(2) poročni prstani, oblačila, hišni tekstil, postelje, kuhinjske mize in stoli, omare, predalniki, hladilniki, plinske in električne peči in pečice, pralni stroji, gospodinjski in kuhinjski pripomočki ter pohištvo, v katerem so shranjeni, ki zadostujejo za izpolnjevanje potreb dolžnika in njegovega gospodinjstva; vendar pa to ne vključuje pohištva z znatno vrednostjo (razen postelj) ter dragocenih starin in predmetov s priznano umetniško vrednostjo;

(3) hrana in gorivo, potrebna za enomesečno preživljanje dolžnika in drugih oseb iz prejšnjega odstavka.

Izključeno je tudi pohištvo (razen postelj) s precejšnjo finančno vrednostjo (vključno z dragocenimi starinami in predmeti s priznano umetniško vrednostjo). Zarubiti ni mogoče orožja in drugih predmetov, ki jih dolžnik potrebuje za opravljanje javne službe, odlikovanj, pisem, evidenc in družinskih dokumentov na splošno ter rokopisov, razen kadar so del zbirke.

V zakonu je tudi določeno, da med drugim ni mogoče zarubiti: državnega premoženja, premoženja, s katerim ni mogoče razpolagati in ki je v lasti države ali drugega javnega organa, premoženja, za katero velja ureditev premoženjskih razmerij med zakoncema, ter premoženja cerkvenih institucij in verskih objektov.

Izvršilni ukrep ne more biti uspešno izveden, če se je zastaralni rok terjatve v celoti iztekel. Zastaralni roki se razlikujejo glede na zadevno pravico. Vendar pa je treba opozoriti, da je včasih z zakonom določen drugačen zastaralni rok glede na vrsto instrumenta, s katerim se dokazuje terjatev, na kateri temelji izvršba. Tako je zastaralni rok za terjatev, določeno v sodni odločbi, deset let, čeprav je z zakonom za to vrsto terjatve običajno določen krajši zastaralni rok. Zakonodajca je bila nedavno spremenjena, tako da lahko sodišče v dolžnikovem kraju stalnega ali začasnega prebivališča, domicila ali sedeža na zahtevo upnika dovoli, da se za določitev premoženja, ki ga je treba zarubiti, uporabljajo elektronske metode (člen 492a zakonika o civilnem postopku, kakor je bil spremenjen z uredbo-zakonom št. 83 z dne 27. junija 2015 (ki je bil s spremembami potrjen z zakonom št. 132 z dne 6. avgusta 2015)); v primeru izvršbe na premičnem premoženju so bile v okviru ukrepov pretvorbe zarubljenega premoženja (*conversione del pignoramento*) uvedene tudi oblike plačila v obrokih.

Sorodne povezave

Zakonik o civilnem postopku (474–482) (64 Kb)

Spletna stran je del portala [Tvoja Evropa](#).

Veseli smo vaših [povratnih informacij](#) o uporabnosti informacij.

 Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Zadnja posodobitev: 22/12/2021

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.